

Guillem Frontera enfora

Enciclopedia.cat diu que Guillem Frontera és autor del recull de narracions *La mar enfora*, premi Mercè Rodoreda, i que es va publicar el 2007. L'original va obtenir, el 2007, el premi Mercè Rodoreda amb aquest títol, però el recull ha estat publicat per Proa, ja al 2008, amb el títol *La mort i la pluja*. L'article diu, a més, que és autor del recull de narracions *Un cor massa dur*, però és una novel·la. Pel que fa a premis, diu que *A ritme de mitja mort* és premi Joan Alcover i *El temps feixuc*, premi Ciutat de Palma: dos errors. El primer no va obtenir cap premi i el segon, el Ciutat de Palma-Joan Alcover. Finalment, diu que va sortir del seminari de franciscans de la Porciúncula "per a dedicar-se al periodisme i a la literatura", quan, amb quinze anys, l'edat en què va deixar el seminari, era massa jove per dedicar-se al periodisme i a la literatura.

Inconcebible

Labutxaca fa dir a Stendhal, en reproduir la versió que la "Biblioteca Pompeu Fabra" va encarregar a Ferran Toutain de la novel·la *El roig i el negre*: "¿Qui podria descriure la inconcebible felicitat de Julien?" Si ja és inconcebible, no té cap sentit plantejar-se la pregunta. El que diu Stendhal és: "*Qui pourra décrire l'excès du bonheur de Julien?*", és a dir, com va traduir Just Cabot, "qui podrà descriure l'excés de felicitat de Julien?"

Esverats

El DIEC2 continua ignorant —per no haver consultat els diccionaris posteriors al Fabra— l'existència d'un mot tan viu com *esverat* —"que sempre va amb presses, que no pensa les coses, poc assenyat, esbojarrat, nerviós, alarmat, espantat"—, mot recollit per tots els diccionaris, del *Primer diccionari al Diccionari valencià*. Moll fins i tot li dona dues accepcions: 1. Espantat; mancat de serenitat; precipitat per haver perdut l'esma 2. Que expressa esverament, esglai.

Un estudi reivindica el Joan Maragall defensor del català com a eina expressiva i element identitari

Joan Maragall va defensar la llengua catalana, a través dels seus articles periodístics i les seves conferències, com a eina expressiva culta i, alhora, com a element identitari. Ho recorda Jaume Comellas i Coldeforns (Terrassa, 1941), professor de periodisme de la UPF, en l'estudi *La nació és la llengua. El pensament lingüístic de Joan Maragall*, que acaba de publicar Galerada. El llibre analitza el pensament lingüístic de l'escriptor, "un apartat de la seva obra publicista que no em consta que hagi estat estudiada" diu Comellas. L'objectiu de l'estudi és mostrar les aportacions que va fer Maragall a l'anàlisi de la realitat global de la llengua catalana i la seva implicació en la vida del país, tant en el marc profà, és a dir, l'ús social de la llengua, com en el selectiu de l'alta cultura.

El paper que Maragall va jugar, a través de les pàgines de la premsa diària i de les conferències, va ser molt important. La Renaixença havia redescobert els valors literaris i expressius escrits del català, però semblava que només es podien aplicar a la poesia. En canvi, Maragall va recordar que si el català era una llengua viva, havia de ser una eina especialment apta per a la prosa. Fins i tot va proclamar que el català era especialment idoni per a la prosa.

L'ús culte de la llengua preocupava especialment Maragall: no pas la qüestió gramatical, que, en general, deixà de banda. Va preocupar-lo, diu Comellas, de manera molt acusada; apareix i reapareix força intensivament sobretot al llarg dels darrers deu anys de la seva existència, i ho fa en relació amb la gairebé totalitat —l'excepció va ser l'àmbit gramatical— dels components del tema. En aquest sentit, pensa Comellas, resulta d'un gran interès observar que la seva aportació pugués en els seus aspectes més arrelats: ús social, ús creatiu, i implicacions identitàries i polítiques.

Comellas va més enllà del record històric i arriba a defensar que el pensament de l'escriptor té una validesa absoluta en el contrast de l'avui de la llengua catalana. El seu ideari, considera, manté una actualitat i una solvència que el fan extraordinàriament útil a l'hora d'analitzar l'etern i l'actual de la realitat lingüística catalana. En especial, pel que fa al bilingüisme, a la diglòssia expressiva, que Maragall considerava contra natura, idea que a Comellas li recorda el discurs que Narcís Comadira va pronunciar el 3 de novembre de 1997, en el qual recordava que escriure en espanyol a casa nostra no és una cosa natural, és accidental, i, com a fet accidental, és traumàtica.

Per a Josep-Lluís Carod-Rovira, avançant per les pàgines del llibre de Comellas apareix un Maragall socialment actiu, present en diversos àmbits de la vida política, social i cultural del país, un intel·lectual amb posició pròpia i independència de criteri que no defuig en cap moment el compromís, diu el vicepresident de la Generalitat de Catalunya en el pròleg del llibre.

Joan Maragall (Barcelona, 1860-1911) va defensar amb fermesa i constància l'ús culte del català.

Lluís Bonada